



פרשת האזינו תשפ"ד
שבת תשובה
גילוי 181

א לעבטיגער שפֿת

הארת השבת



אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

אלכה ואשובה אל אישי הראשון

פניני פרשה

"האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי" (ל"ב א)

ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (ז ח"ב) שלדרי מעלה' אלו הגדולים במעלה - הצדיקים אומרים להם: 'מה חמית ומה פשפשת'. ולדרי מטה' - הקטנים במעלה, להם הצדיקים מאירים ש'מלוא כל הארץ כבודו'.

ואפ"ל דזהו הכתוב בכאן "האזינו השמים" - אלו הנמצאים במקומות גבוהים, להם נאמר "ואדברה" - לשון דיבור קשה, ע"ד: מה חמית. אולם ב"ותשמע הארץ" - הרומז לידרי מטה', נאמר "אמרי פי" - לשון - אמירה רכה. וכמובא עה"פ "כה תאמר לבית יעקב" - דהו אמירה רכה. ויעויין בדברי האור החיים הק': דנתכוון לדבר עם כל הדרגות שנמצאים בעם ישראל.

ובליקוטי הלכות (חוקת מטלטלין ה"ד ע"כ: וזה שהתחיל "האזינו השמים ואדברה", לומר: דעו כי דברי אינם פשוטים, כי הם עמוקים מאוד מאוד והם מלאים רזין עמוקין, עד אשר אני קורא את השמים שהם כלליות הדרי מעלה שיאזינו מה שאדבר, מכ"ש ותשמע הארץ אמרי פי, שצריכין כל באי עולם שבארץ הזאת לשמוע ולהבין היטב אמרי פי...".

"האזינו השמים ואדברה" (ל"ב א)

אפ"ל דנקט לשון "האזינו", דרומז על שמיעה, ע"י המובא בליקוטי מוהר"ן (תורה כ"א) דאמונת חכמים תלוי באזנים, בבחינת (משלי כ"ב): 'שמע דברי חכמים'. ובכאן דאמרו סמוך לפטירתו, ורצה שיקבלו דבריו כמובא ע"כ, לכן כתוב לשון שמיעה - שיאמינו בדבריו.

ויש להוסיף מהא המובא בספר הקנה (דף מא:): דשמיעה היא בנינה, והא בינה הוא עולם התשובה כמובא, ובכאן דמשה רבינו עזרם לתשובה כמובא בארכה בדברי המדרש, דיבר בלשון שמיעה.

"האזינו השמים... ותשמע הארץ" (ל"ב א)

בדברי המדרש: ע"ש התורה, וזהו: "האזינו השמים" - שניתן להם מן השמים, שנאמר: "אתם ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם" (שמות כ"ט). ובהמשך: "ותשמע הארץ אמרי פי" - שעליה עמדו וקבלו את התורה, ואמרו: "כל אשר דיבר ה' נעשה ונשמע" (שמות כ"ד ז).

ואפ"ל ד'תורה' ועוד 'שבעים' ע"ד: שבעים פנים לתורה גימטריה 'שמים - ארץ'.

"יערף כמטר לקחי תזל כטל אמרתי" (ל"ב ב)

בפירוש רש"י, שהמטר לפעמים קשה לבריות, כגון הולכי דרכים, ומי שהיה בורו מלא יין. אבל טל הכל שמחים בו. ואפ"ל דזהו המובא בדבריהם על התורה (מכילתא פ"ב): דכל התחלות קשת. וזהו ברישא 'מטר', ולאחמ"כ 'טל' כפירושו של רש"י.

הכיפורים. ימים שאנו מסוגלים ויכולים לחזור למקור, לאבינו שבשמים. ימים שה'רועה' קורא לצאן מרעייתו שתענו בדרך - וברוב חיבתם קורא להם.

זו מהותו של ימים אלו - שסגולתם החל - מיום ההמלכה, ראש השנה, היום הבראשיתי - בו הכול התחיל, בבריאת אדם הראשון, יום שבו הכול חוזר להתחלה, לשרוש.

'היום הרת עולם', זמן של לידה והתחדשות, בו מתעוררת יכולתו של נברא להתחדש כביום בריאתו.

כקורי עכביש ידמו

וגם אם זה נראה, כמטלה קשה שיבה זו, אינה היא אלא תעוועי עיניים, דמיון המעכבנו לתשובה:

היה פעם מלך, שהטמין אוצר גדול, ובכדי שלא כל מי שלבו חפץ יבוא ויטלו, הקיפו בחומות הנראים לעיניים גבוהות ובצורות, שאין יכולים לבקעם. אך כל אלו היו רק למראית עין, כקורי עכביש היו חזקים וגבורתם. רבים היו אשר התקרבו לאלו החומות וכשהיה קשה לשברם, נסוגו אחורנית מהשגת האוצר. והיו אף שכבר שברו חומה אחת, אך כשבאו לשנייה וראו חוזקה, הפסיקו מניסיונם. ובאותו דרך היו כאלו שכבר הבקיעו כמה חומות - אולם לבסוף נבהלו מאימתם. עד שבא בן המלך, וטען בתוקף: יודע אני שכל החומות הם רק באחיזת עיניים, באמת אין שום חומה, וכך עבר מחומה לחומה - עד שהגיע לאוצר המיוחל.

משל זה שהמשילו ה'בעל שם טוב', מובא בליקוטי מוהר"ן (תורה מו ב), ורבינו נותן את דברו על כך:

'ומזה יבין המשכיל - הנמשל מאליו, על כל המניעות וההסתות ופיתויים, שהם בחינת חומות, שיש על אוצר של יראת שמים, שבאמת אינם כלום. והעיקר - לב חזק ואמץ, ואז אין לו שום מניעה... כולם בטלים ומבוטלים, למי שלבו חזק ואמץ להשם יתברך.

וגם אפילו גבורה של הגיבורים, הוא רק מחוץ ואומץ הלב, שיש לו לב חזק ביותר, לרוץ בקשרי המלחמה, כמובא בספרים'. כעת שחתירת התשובה פתוחה, כמובא בדברי חכמינו, ועבודתנו הוא - לבל יהיה לנו חלישות ורפיון רוח, עלה נעלה כי יכולנו לה. התשובה בידינו, הבה ונחזור לכור מחצבתנו אנו. לשרשינו האמתית, 'פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם'.

...ושוב זה קורה. שנת תשפ"ג פסעה את אחרוני פסיעותיה. נתקרבה אל דמדומיה, אל סיומה.

עייפות נפש ותשישות, מי יותר ומי פחות - ניגשים אנו לחתימת השנה. שכבות של אבק יום-יום מכסים את השגרה, נושאים עמנו את אמתחת המעברים הגדושים בימי עליות וימי מורדות. בשעות התחזקות, ושעות של רפיון ידיים, שקיעה ואפוריות בדמדומי הזמן החולף.

כאותו בן המלך שנאבד ביער

אך מרחוק מפציע קול התשובה של ימי הרחמים והסליחות. והנפש - מתנערת, נרעדת, מתעשתת, נזכרת מי היא, מהיכן הגיעה ולאן פניה מועדות.

כאותו בן מלך שנאבד ביער מקטנותו, וצלילי ניגון קדומים מפלחים את עולמו ומעוררים זכרונו, מפילים את מסך הטשטוש והערפל ומוזכרים לו את ארמון המלוכה, את כתר המלך ושרביט הזהב. מעוררים בו כמיהה לשוב אל אביו, בית נערותו... כאותו בן מלך, מתעורר בנו שוב הרצון, לחדש ימינו כקדם, לשוב לחיק אבינו מלכנו, לעשות מטעמים לאבינו כאשר היינו באמנה עמו. הנשמה שבה ומייחלת: 'אלכה ואשובה אל אישי הראשון'.

לחזור אל המקום הישן האהוב, והמוכר

לעיתים, נדמה לנו כי לשוב בתשובה זו מלאכה קשה ומפרכת, לפחות כמו טיפוס על הר גבוה ובלתי מושג, או חציית ימים ונהרות.

דומה בעינינו, כי כדי להשיל מעלינו את קליפות הזוהמה שעטינו על עצמנו בעוונותינו הרבים במהלך השנה החולפת - עלינו להיוולד מחדש, או לכל הפחות לשבר חומות גבוהות ובצורות בשמים.

אך התורה הקדושה העוסקת במצוות התשובה קוראת אלינו אחרת: "כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום לא נפלאה היא ממך, ולא רחוקה היא. לא בשמים היא ולא מעבר לים, כי קרוב אליך הדבר מאד" (דברים ל א).

וכך הוא בדברי המדרש (שוחר טוב סה): שערי תשובה אינן ננעל לעולם... מה הים הזה אינו ננעל לעולם, אלא כל מי שהוא מבקש לרחוץ בו בכל שעה שירצה, כך התשובה בכל שעה שאדם רוצה לעשות תשובה עושה, והקב"ה מקבלה'.

ומפני מה מצוות התשובה כה קרובה אל לבנו, כה מסורה בידינו: משום שהיא איננה מבקשת מאתנו להיות משהו שאנחנו לא, אלא קוראת לנו לפתוח את הלב, וילהיזכר מי אנו. 'לחזור' אל המקום ההוא, הישן, 'האהוב והמוכר'.

'תשובה': מלשון 'שיבה' וחזרה: לשוב אל חיינו האמתיים, אל הטוב העצום הגנוז בנו, שלמרב הצער שכחנו בכלל שהוא קיים בתוכנו: "דע כי תשובה היא לשוב את הדבר למקום שניטל משם, והוא בחינת זרקא המובא בזה"י"ק, 'דאדריקת לאתר דאתנטילת מתמך" (ליקוטי מוהר"ן תורה לה).

נטה אוזן לקול הרועה לצאנו שתענו בדרך

אור מתוק זה - לחזור לשרשינו, הוא המנושב בינות לימים אלו, וכדרשת חכמינו (ראש השנה יח). על הפסוק (ישעיה נה-ו): 'ירשו ה' בהמצאו בהיותו קרוב' - אלו עשרה ימים שבין ראש השנה ליום



שירת הפרשה

קול התשובה מהדהדת בך עתה
התנערי מתפחדמת השגרה והנשגיה.

אלכה ואשובה לאישי הראשון כמבקר
אדבק מחדש לטהרת הנשמה ולזוהרה.

לא בשמים היא ולא רחוקה היא התשובה
פעת ועשקו - והקמים קמים לתקומה.

היום ולא מחר זועקת הקריאה בעצמך
פתח לי פתח פתח - ואוציאך מבור השגרה.

הַמִּשְׁךְ הַיָּמִינִי הַפְּרָשָׁה

סִפּוּרֵי פְּרָשָׁה בְּמַשְׁנַת רַבֵּיהֶם מוֹהֲרֵי מְבַרְסֵלַב וּתְלִמִּידוֹ ז"ע

"תזל כטל אמרתי" (דברים לב ב)

רבי בוניא העשיר עובר לעגלה של שני סוסים

היה זה החסיד המרומם רבי סענדר טרווהיצר שהתקרב לדרכי הרבי, והיה לו כוח השפעה להפליא, וכמו כן היתה לו חבורה מיוחדת בעירו – עיר טרווהויץ. והיה זה פעם שרבי סענדר נסע יחדיו עם אנשי חבורתו העניים לראש השנה לאומן. ועקב עניותם הייתה העגלה שנסעו עליה רתומה רק לסוס אחד או לכל היותר לשני סוסים בלבד, ולכן נסעה העגלה מאוד לאט.

בהיותם באמצע הדרך גפשו בנגיד מעשירי אנשי שלומנו רבי בוניא, שהיה לו כפרים לרוב, ובהם טחנות קמח ומאות פועלים. עשיר זה נסע עם עגלת צב רתומה לארבעה זוגות סוסים כדרך העשירים הגדולים. גם הוא היה בדרך לאומן לראש השנה.

כשראה את אנשי שלומנו, ובתוכם את רבי סענדר בעגלתם האיטית והרעוע חשב שאין זה לפי כבודו של רבי סענדר לנסוע בעגלה כזו, לכן ביקש ממנו שיעלה לעגלתו. ענה רבי סענדר: "היות שאנשי עיפיים מטורח הדרך, אבקש את עגלת הצב עבורם, ואתה עלה לעגלה שלי, היות ויש לי משהו לדבר אתך". הסכים רבי בוניא העשיר ועבר לעגלתו של רבי סענדר.

הנסיעה לאומן הייתה עוד ארוכה, ורבי סענדר התחיל לדבר אתו מעניין התכלית, שאין שום תכלית בעולם הזה רק לעסוק בתורה ובתפילה ובמעשים טובים.

התעורר רבי בוניא כל כך מדבריו, ובאותו ערב ראש השנה, כשהגיע לאומן, פיזר ממון רב לצדקה עבור אנשי שלומנו, הרבה יותר ממה שהיה מפורז כל שנה. ותפלתו הייתה גם כן בהשתפכות הלב יותר משאר כל השנים.

לפני הסתלקותו של רבי בוניא, כששכב על ערש דווי, אמר לאלו שהקיפו את מיטתו: "רק עכשיו אני מבין היטב מה שרבי סענדר דיבר עמי אז, בדרך לנסיעה לאומן על ראש השנה, ומה מאוד צדקו דבריו".

"וינקוהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור" (דברים לב ג)

מכין סעודת ברית מילה עבור חברו

איש חסיד היה רבי מיכל'ה בן רבי יצחק כנדו של מוהרנ"ת, שעוד זכה בילדותו להכיר את סבו הגדול מוהרנ"ת, ולשאוב הימנו יראת שמים.

רבי מיכל'ה הצטיין מאוד במצות "הכנסת אורחים". והיה זה פעם אחת שהוזמן לעיר טולשין לברית מילה של אחד מאנ"ש בשם רבי עזריאל, בנו של רבי הירש ווייסליב.

לאחר הברית כששאל את האנשים היכן מתקיימת סעודת הברית ענו לו שאין בעל הברית עושה סעודה לרוב עניויו הגדולה, כאב הדבר לרבי מיכל'ה, לבש עוז ומיד החל לאסוף כסף עבור בעל השמחה, וכשקיבץ איזה סכום מעות – הלך וקנה עם הכסף מעט דגים מלוחים ועוד מעדנים ועשו סעודת ברית.

אחר כך הוא הסעודה כיבדו אותו שידבר דברי תורה לפני הצבור, ונעה להם, ובין דבריו אמר שהס"מ הוא הוא המעכב לבלי לעשות סעודות מצוה, ורמז לזה ס"מ'אל' ראשי-תיבות ס'עודת מצוה אין' לעשות.

חלות גדולות לאורחים

היה זה החסיד רבי נשקע מטולטשין, אף על פי שהיה עני מרוד עד מאד, אך בכל זאת כשהיה בא אליו אורח, היה מכין אוכל בשפע למעלה מיכולתו.

וסיפר רבי לוי יצחק בנדר, שפעם התארח אצלו וראה איך שבניו שמחים מאד, וכששאלם: מדוע שמחים הנכם כל כך, ענו לו: "כי עכשיו יהיה גם לנו מה לאכול..."

כשבא אליו אורח היה מכין במיוחד חלות גדולות מאד, כדי שכשיאכל האורח לא יתבייש לאוכל הרבה, כי מחמת שהחלה גדולה מאד לא תהיה ניכרת אכילתו, וכמה חלה הוא לקח לעצמו.

"ימצאוהו בארץ מדבר" (דברים לב ד)

מצאו מתבודד ביער הקפוא

היה זה החסיד הנלבב רבי ברוך ג'עציס, אשר היה יוצא את ביתו בקור האוקראיני, אף בלילות החורף הקשים ביותר אל היערות מחוץ לעיר לשאוג לה' ולהתבודד כהרגלו.

לילה קפוא אחד מני רבים, ור' ברוך יוצא כדרכו אל תוך מעבה היער החשוך והמושלג, אחד מצעירי החסידים השתוקק לראות מקרוב במעשיו של רבי ברוך, ויצא לעקוב אחריו כשהוא מעוטף היטב במעיל פרווה ובנעלי חורף ראויים.

לאחר זמן מה גילה את רבי ברוך בינות לעצי היער, לבוש דל לגופו, והוא מנתר מצד לצד ומנוענע בידיו וברגליו ללא הרף למען לא יקפא גופו חלילה. כך עמד לא שעה ולא שעתיים אלא לילה רוסי שלם! והתבודד עם קונו בדיבורים חמים כגחלי אש ושופך את שיחו בינו לבין קונו בהשתפכות הלב והנפש.

מִן הַבַּיִת הַהוּא יִשְׁקוּ הַתְּהוֹמִים | דְּרָכֵי הַתְּשׁוּבָה

קְלִימָה יְקָרִים! ! נִמְצְאוּ אֲנִי בִּימֵי הַתְּשׁוּבָה, יָמִים שְׂאֵנוּ עוֹזְבִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הַלֵּא טוֹבִים, וּמִתְחַבְּרִים יוֹתֵר וְיוֹתֵר רַק לְדְבָרִים טוֹבִים. חוֹזְרִים אֲנִי בְּתְשׁוּבָה אֶל אֲבִינו שֶׁבְּשָׁמַיִם.

בְּסִפּוּר לְקוּיֵי הַלְּכוּת – מְסַבֵּיר רַבִּי יִתְנָן מְבַרְסֵלַב יְסוּד גְּדוֹל לְתְשׁוּבָה, בְּכַתְבוֹ, שֶׁהַעֲבֵרוֹת שֶׁהָאָדָם עוֹשֶׂה מְגִיעַ מְבַהֲלִיחוֹת וְרִיצָה, הוּא אֵינוֹ מִיִּשְׁבַּע דְּעֵתוֹ וְחוֹשֵׁב עַל הַתְּכַלִּית וְהַתְּצוּאוֹת, בְּגִלּוֹל זֶה הוּא נִכְשֵׁל חֲלִילָה בְּעֵבְרָה.

וּלְכֵן הַתְּשׁוּבָה צְרִיכָה לְהִיֵּת הַהֶפֶךְ מִכֵּן – בְּהִרְבֵּה יָשׁוּב הַדַּעַת, בְּחֻכְמָה וּבְתַבּוּנָה, וְכִמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתָנוּ: **הִבָּא לְטַהֵר מִסְּעִינָו לְוְאוֹמְרִים לוֹ הַמֶּתֶךְ.**

כִּי אֲפִילוֹ שֶׁהָאָדָם צְרִיךְ לְהִזְדַּרֵּר מְאֹד וְלִעֲזוֹב דְּרָכָו הָרַע, אֲךָ בְּיַחַד עִם זֹאת הוּא צְרִיךְ אֶת הַיָּשׁוּב הַדַּעַת, לְדַעַת שֶׁגַם אִם הוּא מִתְעוֹרֵר לְתְשׁוּבָה – יְכוּל לְהִיֵּת שְׂלֵא בְּפִעַם אַחַת הוּא יִזְכֵּק לְהַתְּגַבֵּר עַל הַפֶּל, וְהוּא יְכוּל עוֹד לְעֵבֵר הִרְבֵּה חֲלִישׁוֹת הַדַּעַת, לְכֵן וְאוֹמְרִים לְאָדָם – אַל תְּבַהֵל, תִּפְסַע עוֹד פְּסִיעָה וְעוֹד פְּסִיעָה בְּדְרָכֵי הַתְּשׁוּבָה, תַּעֲשֶׂה עוֹד טוֹב וְעוֹד טוֹב, וְכֵן לֹאט לֹאט תּוּכַל לְהִנְסֵךְ לְשַׁעְרֵי הַתְּשׁוּבָה. הִרְבֵּה כוּחַ שֶׁל הַמִּתְנָה, שְׂלֵא תִמְיָד זֻכִּים בְּפִעַם אַחַת לְהַתְּגַבֵּר עַל הַפֶּל.

גַּם מִצַּד אֲחֵד הַהִזְדַּרְזוֹ וּלְבַרַח מֵהַדְּבָרִים הַלֵּא טוֹבִים, אֲךָ יַחַד עִם זֶה הִרְבֵּה הַתְּחַזְּקוֹת וְיָשׁוּב הַדַּעַת.

ובליקוטי מוהר"ן (תורה ס. רע"ט) **דהשופר קצר מלמטה אצל הפה ורחב מלמעלה**, שהתחלה היא מן המיצר והדחק, ואח"כ מתרחב. בבחינת **מין המיצר קראת י-ה ענני במרחב י-ה**. והא השופר גם רומז **למתן תורה שהיה בה קול השופר: "ובקול שופר עליהם הופעת"**.

"צדיק וישר הוא" (לב ד)

עיינ בפרש"י על "צדיק" - **שהכל מצדיקין את דינו**. ואפ"ל ע"פ מה שכתוב בשיחות הר"ן (קט"ז) **שהמצוות שעם ישראל מקיימים אין זה מחמת שהיושר והשכל מחייב אל רק מגזירת המלך ברוך הוא**. וזהו הכתוב כאן, בריש: **"צדיק" שהכל ממנו יתברך והכל גזירתו**, ורק לאחר מכן **"וישר" שאפשר להבינם בדרך השכל**.

כן אפשר להוסיף שתיבת **"הוא" גימי שבע** - דמספר זה רומז על **כלליות הבריאה**, כמובא, שכך מנהיג ה' יתברך את עולמו - **בדרך של צדיק וישר** - שאי אפשר להבין את דינו, וזהו בריש **"צדיק"**, ולאחמ"כ אם זוכים זה נהיה **"ישר"** שגם זוכים במעט להבין, וכדברי רש"י על **"וישר"**: שראוי להצדיקו. (ויעיין בליקו"מ ב נב. ובשיחות הר"ן קי"ח).

"תזל כטל אמרתי" (ל"בב)

רש"י בפרושו - **כטל שהכל שמחים בו**. ואפ"ל **"טל" - בגימ' ל"ט - כנגד ט"ל מלאכות שהם בחינת עצבות "בעיצובן תאכלנה" - "בזיעת אפך תאכל לחם"**. וכמובא בליקוטי מוהר"ן (נ"ו קנ"ט).

וזהו **כטל אמרתי** - שאם מכניסים את ה"אמרתי", בט"ל **מלאכות - מכניסים את הקב"ה** - ה"ט"ל מלאכות נהפכים - **מעיצובן רוח לשמחה**.

"כי שם ה' אקרא הבו גודל לאלוקינו" (לב ה)

בדברי **היאור החיים** הק' **דשם ה'** הולך על התורה, דכל התורה **שמותיו של הקב"ה**, ו"אקרא" מלשון יקר.

ואפשר להסמיק בדבריו דזהו המשך הפסוק: **"הבו גודל לאלוקינו"** דעיי שמגדילים שמות' ויודעים מגדולותו - אפשר להתחבר לשמותיו הקדושים הכלולים בתורה. וכמובא ע"כ.

"עם נבל ולא חכם" (לב ו)

רש"י בפירושו על **"ולא חכם"**: **להבין את הנולדות שיש בידו להיטיב ולהרע**. ואפ"ל דזהו אסמכתא לדברי המשנה (אבות פ"ג) על **"איזהו חכם הרואה את הנולד"** ודו"ק.

"שאל אביך ויגדך זקנד ויאמרו לך" (לבז)

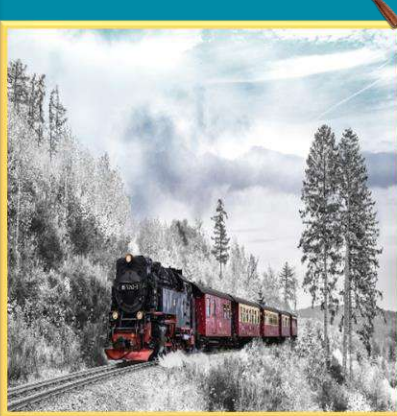
אפשר לומר בדרך רמז בתיבת **"ויגדך"**: **אות ו' רומז על התורה**, וכמובא בדבריהם (בבא בתרא יד) **דהלוחות ארכן ו' ורחבן ו'**. ואות ו' רומזת על עשרת דיברות.

ובחמשך אותיות **"ג-ד-ך"** גימ' כ"ז כנגד כ"ז **אותיות התורה** (עם מנצפ"ד). ואצל **"זקנד"** שהם **דרגה יותר גבוהה**, כתוב **"לך"** גימ' **חמישים** - נגד כלל חמישים שערי בינה שהם מלמדים לבני ישראל.

"יצב גבולות עמים למספר בני ישראל" (ל"ב ח)

אפ"ל **"למספר"** לשון **ספיר ונהיר** - כמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה קא) בחינת (שמות כ"ד): **"לבנת הספיר"**. ואימתי זה מאיר - עיי **"גבולות עמים"** שכל אחד יודע את **גבולו הוא**, הוא רואה את **טובו הפנימי**, וכמובא (תענית כ: א) דאמרו ליה **לאבי** דלא מצית למיעבד כעובדיה **דאבא אומניה**. כי כל אחד יש לו את הטוב שלו שמאיר לו. (ויעיין ליקו"מ תורה לד).

זִוִּית רְאִיָּה <<



רַבְּבַת הַשָּׁנָה הַחֲדָשָׁה יוֹצֵאת לְדֶרֶךְ, נֶאֱזָר חֵיל לְהַסְפִּיק אוֹתָהּ בְּזִמְנָה וְנַעֲשֶׂה הַכֵּל שְׂלֵא נַחֲמַצְנָה...